

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.280 van 29 maart 2016
in de zaak A. 213.580/IX-8464**

In zake: Jan SNELLINX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Van Lancker
kantoor houdend te 9031 Gent
Deinsesteenweg 114
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de CVBA VLAAMSE MAATSCHAPPIJ VOOR WATER-
VOORZIENING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Paalsesteenweg 81
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Bart VANVINCKENROYE
die woonplaats kiest bij
de ACOD
gevestigd te 1000 Brussel
Fontainasplein 9-11

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 september 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de raad van bestuur van de cvba Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening van 4 juli 2014 waarbij Bart Vanvinckenroye wordt bevorderd tot de graad van werkmeester met de functie van werkmeester-toezichter bij de provinciale directie Limburg en met standplaats te Bilzen.

2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt Jan Snellinx aan de Raad van State de “[v]erwerende partij te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding voorlopig begroot op 1€ provisioneel”.

II. Verloop van de rechtspleging

3. Bij arrest nr. 230.248 van 19 februari 2015 is het debat heropend, de zaak verwezen naar de gewone rechtspleging en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkommende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 februari 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Van Lancker, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Joris Gebruers, die *loco* advocaat Wim Mertens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

4.1. Verzoeker en Bart Vanvinckenroye zijn beiden ambtenaar bij de cvba Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (hierna: de VMW).

4.2. Met een e-mailbericht van 9 december 2011 stelt de directeur Personeel en Organisatie van de VMW de personeelsleden ervan in kennis dat twee betrekkingen van werkmeester-toezichter bij de provinciale directie Limburg, met standplaats te Bilzen, vacant worden verklaard. Voor nadere informatie over deze betrekkingen, waaronder de toepasselijke functiebeschrijving, wordt verwezen naar het intranet.

De functiebeschrijving van werkmeester-toezichter vermeldt als competenties: vaktechnische competenties, kerncompetenties en persoonsgebonden competenties. Als kerncompetenties worden opgesomd:

- resultaatgericht
- klantgericht
- betrouwbaar ‘consequent en correct handelen’
- voortdurend verbeteren

4.3. Op 26 december 2011 stelt verzoeker zich kandidaat voor “de vacature van werkmeester toezichter met als standplaats SDC Bilzen”.

4.4. Op 6 maart 2012 onderzoekt de directieraad van de VMW de vijf ontvangen kandidaturen. Hij houdt daarbij rekening met de kandidaatstelling, het advies van de hiërarchische chef van de kandidaten, een beschrijvend evaluatie-

verslag en een rapport over een psychotechnisch onderzoek door hr-dienstverlener Ascento. Bart Vanvinckenroye en E. F. worden “zeer geschikt” bevonden. Verzoeker wordt een “geschikte kandidaat” genoemd. De twee andere kandidaten beantwoorden volgens de directieraad niet voldoende aan de gestelde profielvereisten.

De directieraad rangschikt vervolgens de geschikte kandidaten met het oog op “de invulling van de functie”. Bart Vanvinckenroye wordt als eerste kandidaat gerangschikt, verzoeker als derde kandidaat.

4.5. Met een brief van 9 maart 2012 deelt de directeur Personeel en Organisatie aan verzoeker het advies van de directieraad mee, evenals het advies van zijn hiërarchische chef over zijn kandidatuur en het rapport van Ascento over het door hem ondergane psychotechnische onderzoek.

4.6. Met een e-mailbericht van 23 maart 2012 dient verzoeker bezwaar in tegen de door de directieraad voorgestelde rangschikking. Hij vraagt ook om door de directieraad te worden gehoord. Hij wijst erop dat Bart Vanvinckenroye, die als eerste kandidaat is gerangschikt, een jaar geleden een sanctie heeft opgelopen wegens het zich onrechtmatig toe-eigenen van materialen van de VMW, waardoor hij voorlopig niet in aanmerking zou mogen komen voor de beoogde bevordering.

4.7. Op 29 maart 2012 wordt verzoeker door de directieraad gehoord. Verzoeker stelt dat zijn bezwaar gebaseerd is op het feit dat Bart Vanvinckenroye een jaar geleden werd betrapt op feiten van diefstal binnen de VMW en dat hij nu wordt voorgesteld als geschikte kandidaat voor een bevordering tot werkmeester-toezichter, terwijl hij in zijn functie te maken zal hebben met aannemers die door de VMW moeten worden betaald. Volgens verzoeker zou een bevordering van Bart Vanvinckenroye tot werkmeester-toezichter, een half jaar na deze feiten van diefstal, niet mogelijk mogen zijn. Hij verwijst hiervoor naar het integriteitsbeleid van de VMW, alsook naar de lessen die in dat kader worden gegeven

en waarin een voorbeeld met betrekking tot het meenemen van kasseien van de VMW wordt aangehaald.

Diezelfde dag nog brengt de directieraad een “aanvullend advies” uit. Hij bevestigt zijn advies van 6 maart 2012, zodat de oorspronkelijke rangschikking van de kandidaten behouden blijft.

Op verzoekers argument dat Bart Vanvinckenroye een tuchtstraf heeft opgelopen waardoor hij niet in aanmerking zou mogen komen voor een bevordering tot werkmeester-toezichter, antwoordt de directieraad:

“Overwegende dat artikel VIII 50 van het personeelsstatuut bepaalt dat de bevordering door verhoging in graad binnen alle niveaus wordt verleend aan de voor een bepaalde betrekking meest geschikte kandidaat waarbij deze geschiktheid wordt vastgesteld aan de hand van het profiel van de kandidaat ten aanzien van de profielvereisten en rekening houdend met de functiebeschrijving en waarbij de in aanmerking komende kandidaten onderling worden vergeleken op basis van hun functioneringsevaluatie en kandidaatstelling;

Overwegende dat de Directieraad in toepassing van hoger vermelde bepaling van het personeelsstatuut, bij de beoordeling van de kandidaturen voor een bevorderingsfunctie onderzoekt in welke mate de kandidaten beschikken over de nodige intrinsieke motivatie en over de vereiste vaktechnische en persoonsgebonden competenties voor de beoogde functie;

Overwegende dat de Directieraad bij dit onderzoek rekening houdt met de resultaten van het door het bureau Ascento uitgevoerde geschiktheidsonderzoek enerzijds en met het advies van de hiërarchische chef van de kandidaten anderzijds, en dat in beide beoordelingen duidelijk wordt aangegeven in welke mate de voor de beoogde functie vereiste motivatie en competenties aanwezig zijn bij de kandidaten;

Overwegende dat de Directieraad op basis van de resultaten van dit onderzoek, de kandidaten die in zeer goede mate beschikken over de nodige motivatie en competenties, d.i. de zeer geschikte kandidaten, onderscheidt van de kandidaten die in goede mate beschikken over de nodige motivatie en competenties, d.i. de geschikte kandidaten, en van de kandidaten die op dat ogenblik niet voldoende beschikken over de nodige motivatie en competenties;

Overwegende dat de Directieraad tijdens dit onderzoek heeft vastgesteld dat de nodige motivatie en de vereiste competenties voor de functie van werkmeester toezichter ruimschoots aanwezig zijn bij de heren Bart Vanvinckenroye en [E. F.] en voldoende aanwezig zijn bij de heer Jan Snellinx;

Overwegende dat de Directieraad bijgevolg in zijn advies van 06/03/2012 het volgende heeft gesteld:

[...]

Overwegende dat de elementen die door de heer Jan Snellinx worden vermeld in zijn bezwaarschrift en die betrokkene ook aanhaalde tijdens het verhoor door de Directieraad, enkel betrekking hebben op de beoordeling van de kandidatuur van de heer Bart Vanvinckenroye en op de rangschikking van betrokkene voor de functie van werkmeester toezichter te Bilzen, meer bepaald op het feit dat hierbij geen rekening werd gehouden met de feiten waarvoor aan de heer Bart Vanvinckenroye ongeveer een jaar geleden een tuchtstraf werd opgelegd;

Overwegende dat de feiten waarvoor de Directieraad aan de heer Bart Vanvinckenroye op 04/01/2011 een tuchtstraf heeft opgelegd, niet ter zake zijn in het kader van de beoordeling van de huidige kandidatuur van betrokkene voor een bevordering in de functie van werkmeester toezichter;

Overwegende dat de beoordeling van de kandidatuur van de heer Bart Vanvinckenroye voor de functie van werkmeester toezichter, moet gebeuren op basis van de voor deze functie opgestelde functiebeschrijving met competentieprofiel en van de bevindingen van Ascento en van de leidinggevende van de heer Bart Vanvinckenroye, die bij de beoordeling van de competenties van betrokkene heeft rekening gehouden met de voor de VMW opgestelde integriteitscode;

Overwegende dat de heer Bart Vanvinckenroye zowel in het rapport opgesteld door Ascento als in het advies opgesteld door zijn hiërarchische chef, een zeer goede beoordeling heeft gekregen op het vlak van alle competenties, inclusief de competentie betrouwbaarheid, die vereist zijn voor de functie van werkmeester toezichter, zodat betrokkene in het advies van de Directieraad van 06/03/2012 als zeer geschikte kandidaat en als eerst gerangschikte kandidaat werd voorgesteld;

Overwegende dat de Directieraad vaststelt dat er in het door de heer Jan Snellinx ingediende bezwaarschrift geen elementen zijn aangebracht die aanleiding kunnen geven tot een wijziging van het advies gegeven op 06/03/2012 inzake de kandidatuur van de heer Jan Snellinx voor de functie van werkmeester toezichter bij het SDC West in de provinciale directie Limburg met standplaats te Bilzen.”

4.8. Op 27 april 2012 beslist de raad van bestuur van de VMW Bart Vanvinckenroye en E. F. te bevorderen tot de graad van “werkmeester U2”, met de functie van werkmeester-toezichter te Bilzen. De raad van bestuur stelt dat hij “de motivering gegeven door de directieraad omtrent de meest geschikte kandidaten volledig bijtreedt en overneemt”.

4.9. Op 3 juli 2012 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de raad van bestuur van 27 april 2012 waarbij Bart Vanvinckenroye wordt bevorderd tot werkmeester-toezichter.

Bij arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 vernietigt de Raad die beslissing. Het middel waarin verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt gegrond bevonden in zoverre het doet gelden dat de bestreden beslissing aan de tuchtsanctie die aan Bart Vanvinckenroye is opgelegd en aan de daaraan ten grondslag liggende feiten niet de aandacht heeft gegeven die ze verdienen. In het bijzonder stelt de Raad van State vast dat de directieraad “zich [ertoe heeft] beperkt te stellen dat de feiten waarvoor een tuchtstraf werd opgelegd ‘niet ter zake zijn in het kader van de beoordeling van de huidige kandidatuur’, zonder evenwel te verduidelijken – niettegenstaande dit verre van evident is – waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag liggen zonder wezenlijke repercussie zijn op de actuele geschiktheid van [Bart Vanvinckenroye] voor de functie van werkmeester-toezichter”.

4.10. Naar aanleiding van dit vernietigingsarrest en na aanmaning door verzoeker herneemt de verwerende partij de bevorderingsprocedure op het punt waar zij meent dat deze fout is gelopen, namelijk bij de beoordeling van de kandidaten door de directieraad.

Op 5 mei 2014 brengt de directieraad een nieuw advies uit, waarbij Bart Vanvinckenroye opnieuw vóór verzoeker wordt gerangschikt.

De directieraad overweegt daarbij met betrekking tot de kandidatuur van Bart Vanvinckenroye:

“In het persoonlijk dossier van de heer Bart Vanvinckenroye bevindt zich een tuchtdossier en een tuchtuitspraak d.d. 04/01/2011 waarvoor de in het personeelsstatuut voorziene termijn voor doorhaling nog niet is verlopen.

In de tuchtuitspraak d.d. 04/01/2011 wordt vermeld dat de feiten op basis waarvan de tuchtstraf werd opgelegd, betrekking hebben op:

‘het aanvaarden van een mengeling van zand en kiezel, hem aangeboden door de heer (...), door deze op zijn thuisadres te laten afleveren en dit tijdens de diensturen door een vrachtwagen van de VMW’.

In de bij het tuchtdossier gevoegde schriftelijke verklaring, opgesteld op 28/09/2010 na ondervraging door de heer [M. V.], provinciaal directeur, verklaart de heer Bart Vanvinckenroye dat hij op 27/09/2010 van de heer (...) de vraag kreeg of hij een paar honderd kilo mengeling zand en kiezel kon gebruiken, overschot van een werf waar de ploeg Gebouwen, Onderhoud en

Terreinen bezig was, en dat hij aan de heer (...) heeft geantwoord dat hij dat wel altijd kon gebruiken en dat dit op de inrit mocht gekapt worden. In deze verklaring stelt de heer Bart Vanvinckenroye tevens dat hij zich daarvoor nooit enige materialen van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening heeft toegeëigend.”

Bij de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten stelt de directieraad voorts onder meer:

“Aan de heer Bart Vanvinckenroye werd op 04/01/2011 een tuchtstraf opgelegd.

Het nog niet doorgehaald zijn van deze tuchtstraf vormt formeel geen beletsel voor een bevordering van de heer Bart Vanvinckenroye in de functie van werkmeester toezichter.

De Directieraad heeft uitgebreid kennis genomen van de inhoud van het tuchtdossier.

Op basis van de inhoud van het tuchtdossier stelt de Directieraad vast dat de feiten op basis waarvan de tuchtstraf werd opgelegd, niet van die aard zijn dat zij een belemmering vormen voor het opnemen door de heer Bart Vanvinckenroye van de functie van werkmeester toezichter te Bilzen, in de graad van werkmeester.

Hierbij houdt de Directieraad rekening met de feiten op zich, met de omstandigheden waarin deze feiten werden gepleegd alsook met het gegeven dat de heer Bart Vanvinckenroye niet de initiatiefnemer was bij het plegen van deze feiten. Dit laatste wordt door de Directieraad weerhouden als een verzachtende omstandigheid.

De Directieraad houdt ook rekening met de vaststelling, na nazicht van het persoonlijk dossier van de heer Bart Vanvinckenroye, dat betrokkene zich tijdens zijn loopbaan, die is gestart in 1993, steeds als een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond.

De Directieraad stelt tevens vast dat, zelfs indien in het kader van zijn kandidatuur voor de beoogde functie van werkmeester toezichter, de beoordeling voor betrouwbaarheid bij de heer Bart Vanvinckenroye op de laagst mogelijke waarde zou gezet worden, betrokkene met zijn globaal profiel nog steeds als zeer geschikte kandidaat naar voren komt, met een beter profiel dan de heer Jan Snellinx.”

4.11. Op 26 mei 2014 dient verzoeker bezwaar in tegen de door de directieraad voorgestelde rangschikking. Hij wijst erop dat de directieraad nog steeds niet verduidelijkt waarom de opgelegde tuchtstraf geen wezenlijke repercussie heeft op de actuele geschiktheid van Bart Vanvinckenroye voor de functie van werkmeester-toezichter.

4.12. Op 12 juni 2014 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord door de directieraad.

4.13. Op 24 juni 2014 formuleert de directieraad een “aanvullend voorstel”. Hij bevestigt zijn advies van 5 mei 2014, zodat de oorspronkelijke rangschikking van de kandidaten behouden blijft.

De directieraad overweegt nu:

“Gelet op het verhoor van de heer Jan Snellinx door de Directieraad op 12/06/2014 en gelet op het van dit verhoor opgestelde verslag;

Overwegende dat de Directieraad tijdens dit verhoor mondeling repliceerde op het standpunt van de heer Jan Snellinx, en dat deze repliek een schriftelijke weerslag kent in het verslag van 12/06/2014;

Overwegende dat de Directieraad opnieuw verwijst naar de motieven in het verslag van 12/06/2014 en deze herneemt; voor de volledigheid wordt het verslag als bijlage gevoegd bij huidige beslissing;

Overwegende dat in het bezwaarschrift, ingediend op 23/05/2014 door Mr. Van Lancker, raadsman van de heer Jan Snellinx, de volgende bezwaren worden vermeld:

- de niet-doorgehaalde tuchtstraf uitgesproken tegenover de heer Bart Vanvinckenroye, vormt een negatief element dat tot uiting moet komen in de competentie betrouwbaarheid;
- het blanco-tuchtverleden van de heer Jan Snellinx moet door de Directieraad in aanmerking worden genomen en moet doorwegen in de competentie betrouwbaarheid;
- uit het advies van 05/05/2014 blijkt niet dat de Directieraad heeft rekening gehouden met het belang dat De Watergroep hecht aan het integriteitsbeleid, de deontologische code en de kerncompetenties of kernwaarden;
- in het advies van 05/05/2014 wordt door de Directieraad niet verduidelijkt waarom de (aan de heer Bart Vanvinckenroye) opgelegde tuchtstraf geen wezenlijke repercussie heeft op de actuele geschiktheid van de heer Bart Vanvinckenroye voor de functie van werkmeester toezichter;
- in het advies van 05/05/2014 door de Directieraad wordt niet aangetoond waarom de heer Bart Vanvinckenroye meer geschikt is dan de heer Jan Snellinx voor de functie van werkmeester toezichter te Bilzen;

Overwegende dat tijdens het verhoor door de Directieraad, dat plaatsvond op 12/06/2014, Mr. Van Lancker de hierboven vermelde bezwaren nader heeft toegelicht en hierbij nog aanvullend de volgende bemerking heeft medegedeeld:

- er dient een nieuw onderzoek door Ascento te worden uitgevoerd bij de kandidaten die waren betrokken in de in 2012 opgestarte procedure, waarbij Ascento in kennis wordt gesteld van de aan de heer Bart Vanvinckenroye opgelegde tuchtstraf zodat dit gegeven door Ascento kan worden meegenomen bij de beoordeling van meerdere competenties bij betrokkene;

Overwegende dat de directieraad tijdens het verhoor op 12/06/2014 aan de heer Jan Snellinx heeft toegelicht op welke wijze de beoordeling van de geschiktheid van kandidaten voor een bevorderingsfunctie en de rangschikking van de geschikt bevonden kandidaten, tot stand komt;

Overwegende dat de Directieraad rekening houdt met een externe potentieelbeoordeling, opgemaakt door Ascento na afname van een psychologisch onderzoek bij de kandidaten, en een interne potentieelbeoordeling, geformuleerd door de leidinggevende/het afdelingshoofd van elke kandidaat;

Overwegende dat in deze potentieelbeoordelingen wordt vermeld in welke mate de kandidaten beschikken over de vereiste vaktechnische en persoonsgebonden competenties, over de nodige motivatie en over nuttige ervaring voor de beoogde functie;

Overwegende dat de Directieraad op basis van de potentieelbeoordelingen van de vier betrokken kandidaten heeft vastgesteld dat het profiel van de heren Bart Vanvinckenroye en Jan Snellinx overeenstemt met het vereiste profiel voor de functie van werkmeester toezichter te Bilzen zodat zij als geschikte kandidaten worden voorgesteld;

Overwegende dat de Directieraad tevens heeft vastgesteld dat het globaal profiel van de heer Bart Vanvinckenroye het beste overeenstemt met de profielvereisten aangezien de heer Bart Vanvinckenroye meerdere beoordelingen 'goed' tot 'zeer goed' kreeg terwijl de heer Jan Snellinx meerdere beoordelingen 'voldoende' tot 'goed' kreeg;

Overwegende dat de Directieraad in zijn advies van 05/05/2014 uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aan de heer Bart Vanvinckenroye opgelegde tuchtstraf de aanstelling van betrokkene in de functie van werkmeester toezichter te Bilzen niet in de weg staat;

Overwegende dat de Directieraad hierbij heeft rekening gehouden met de feiten op zich, met de omstandigheden waarin deze feiten werden gepleegd en het gegeven dat de heer Bart Vanvinckenroye niet de initiatiefnemer was bij het plegen van deze feiten, alsook met het gegeven dat de heer Bart Vanvinckenroye zich tijdens zijn voorbije loopbaan van 20 jaren steeds als een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond;

Overwegende dat de heer Jan Snellinx in het advies van 05/05/2014 de motieven kan aantreffen waarin wordt uiteengezet op welke wijze de Directieraad de eerdere tuchtstraf in de beoordeling betreft.

Overwegende dat het feit dat de heer Jan Snellinx in het verleden geen tuchtstraf heeft ontvangen een positief gegeven vormt, maar dat hierdoor niet automatisch de aan hem toegekende beoordeling wordt gewijzigd;

Overwegende dat de heer Jan Snellinx verwijst naar de deontologische code binnen de VMW en argumenteert dat de directieraad geen rekening heeft gehouden met deze code, maar dat de heer Jan Snellinx echter geen specifieke bepalingen van de deontologische code aanduidt, die zouden geschonden zijn;

Overwegende dat de deontologische code niet tot doel heeft om de reglementen te vervangen of af te schaffen, maar in eerste instantie een basisattitude, een manier van werken en een algemene houding beschrijft;

Overwegende dat de Directieraad van mening is dat de deontologische code in casu niet geschonden is door iemand, die een lichte tuchtstraf heeft

gekregen en welke straf reeds geruime tijd geleden is uitgevoerd, voor te stellen voor een functie van werkmeester toezichter;

Overwegende dat de Directieraad het oneens is met het standpunt van de raadsman van de heer Bart Vanvinckenroye dat de Raad van State heeft geoordeeld dat een toetsing dient te gebeuren aan de deontologische code aangezien de Directieraad vaststelt dat in de geciteerde passage uit het arrest van 27 januari 2014, de Raad van State een motief uit het vernietigde besluit viseert, maar niet oplegt om een toetsing aan de deontologische code door te voeren;

Overwegende dat de Directieraad in zijn advies van 05/05/2014 uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aan de heer Bart Vanvinckenroye opgelegde tuchtstraf de aanstelling niet in de weg staat;

Overwegende dat dezelfde motieven ook gelden in het licht van de ingeroepen deontologische code, daargelaten nog de vraag of De Watergroep wel rechtstreeks kan verwijzen naar de deontologische code om de kandidatuur van de heer Bart Vanvinckenroye uit te sluiten;

Overwegende dat het niet blijkt dat de heer Bart Vanvinckenroye sedertdien heeft gehandeld in strijd met de deontologische code;

Overwegende dat het niet nodig is om een nieuw advies op te vragen bij Ascento omdat De Watergroep, na de vernietiging door de Raad van State, zich opnieuw dient te plaatsen op het ogenblik van de gesanctioneerde onwettigheid en de gesanctioneerde onwettigheid zich in dit geval bevindt na het door Ascento verleende advies;

Overwegende dat gegevens uit het persoonlijk dossier van de kandidaten (bijvoorbeeld een opgelegde tuchtstraf) sowieso niet worden meegedeeld aan Ascento om de neutraliteit en objectiviteit van het extern advies te kunnen waarborgen;

Overwegende dat de directieraad vaststelt dat er in de door de heer Jan Snellinx medegedeelde bezwaren geen elementen zijn aangebracht die aanleiding kunnen geven tot een wijziging van het advies gegeven op 05/05/2014 inzake de kandidatuur van de heer Jan Snellinx voor de functie van werkmeester toezichter bij het SDC te Bilzen in de provinciale directie Limburg.”

4.14. Op 4 juli 2014 beslist de raad van bestuur van de VMW Bart Vanvinckenroye te bevorderen tot de graad van werkmeester met de functie van werkmeester-toezichter bij de provinciale directie Limburg en met standplaats te Bilzen. De raad van bestuur stelt dat hij “de motivering zoals opgenomen in het voorstel en het aanvullend voorstel van de directieraad, integraal overneemt”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert in het eerste middel de miskenning aan van het gezag van gewijsde van arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 van de Raad van State.

Hij betoogt dat wordt voorbijgegaan aan de overweging van het voormelde arrest dat niet blijkt dat Ascento en de leidinggevende bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij effectief rekening hebben gehouden met de opgelegde tuchtstraf en met de daaraan ten grondslag liggende feiten, laat staan met de integriteitscode. Verzoeker stelt vast dat de directieraad in zijn advies van 5 mei 2014 daaromtrent niets vermeldt en in zijn aanvullend advies van 24 juni 2014 met een loutere stijlformule de integriteitscode plots minimaliseert en deze niet geschonden acht wanneer iemand die een lichte tuchtstraf heeft gekregen welke reeds geruime tijd geleden is uitgevoerd, wordt voorgesteld voor een bevordering tot werkmeester-toezichter. Verzoeker wijst er voorts op dat de directieraad zelfs uitdrukkelijk bevestigt dat Ascento bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij niet op de hoogte was van de tuchtstraf en dat deze raad ook niet aantoont dat de leidinggevende bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij wel op de hoogte was van de tuchtstraf of daarmee rekening heeft gehouden. Volgens verzoeker miskent de bestreden beslissing van de raad van bestuur, die de motivering van de directieraad integraal overneemt, aldus het gezag van gewijsde van het voormelde arrest.

6. In zijn memorie van wederantwoord laat verzoeker nog gelden dat indien het zo zou zijn dat de Raad van State in zijn arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 niet zou hebben geoordeeld dat Ascento en de leidinggevende rekening dienden te houden met de opgelegde tuchtstraf, minstens de directieraad

en de raad van bestuur van de verwerende partij dat wel dienden te doen. Deze organen hebben dat evenwel op geen enkele wijze gedaan. Er is nog steeds niet tegemoetgekomen aan de overweging van het voormelde arrest dat niet wordt verduidelijkt waarom de concrete feiten die ten grondslag lagen aan de aan de tussenkomende partij opgelegde tuchtstraf, geen wezenlijke repercussie hebben op de actuele geschiktheid van deze partij voor de functie van werkmeester-toezichter. Door in zijn advies van 5 mei 2014 te verwijzen naar het tuchtdossier motiveert de directieraad niet waarom de tuchtfeiten geen belemmering vormen voor de bevordering van de tussenkomende partij. De omstandigheid dat de tuchtstraf de enige fout van de tussenkomende partij geweest zou zijn in twintig jaar tijd, neemt niet weg dat het profiel van betrokkene bezwaard is met een tuchtstraf en motiveert niet waarom deze tuchtstraf geen impact heeft op diens actuele geschiktheid. Ook met het argument dat de tussenkomende partij zelfs met de laagste score voor de competentie ‘betrouwbaarheid’ nog steeds een beter profiel zou hebben, motiveert de directieraad volgens verzoeker niet waarom de tuchtstraf geen impact heeft.

Volgens verzoeker was deze grief “intrinsiek aanwezig in het verzoekschrift” en raakt ze zelfs de openbare orde zodat ze hoe dan ook in elke stand van het geding kan worden aangevoerd.

7. In zijn laatste memorie gaat verzoeker nog nader in op de overwegingen van de directieraad in zijn advies van 5 mei 2014, die hij “oude wijn in nieuwe vaten” noemt, maar die volgens hem geen gemotiveerd antwoord geven op de vraag waarom de tussenkomende partij met haar bezwaard profiel de functie van werkmeester-toezichter kan uitoefenen in het licht van de vereiste (kern)competenties en de integriteitscode waaraan de verwerende partij zoveel belang hecht. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor het aanvullend advies van de directieraad van 24 juni 2014.

Beoordeling

8. Zoals de Raad van State in tussenarrest nr. 230.248 van 19 februari 2015 heeft aangegeven, ziet het middel, zoals het in het verzoekschrift wordt uiteengezet, het gezag van gewijsde van arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 geschonden doordat de thans bestreden beslissing geen antwoord biedt op “de overwegingen van het vernietigingsarrest aangaande het effectief rekening houden [met de] opgelegde tuchtstraf en met de daaraan ten grondslag liggende feiten en de integriteitscode door Ascento en de leidinggevende”.

Het middel gaat aldus ervan uit dat de in arrest nr. 226.212 vastgestelde onwettigheid gesitueerd is bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij door hr-dienstverlener Ascento en door de leidinggevende. Ter eerbiediging van het gezag van gewijsde van dat arrest diende de bevorderingsprocedure – in de gedachtegang van verzoeker – bij het te verlenen rechtsherstel dan ook te worden hernomen op het ogenblik van de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij door Ascento en door de leidinggevende.

9. Arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 heeft de oorspronkelijke beslissing van de raad van bestuur van de VMW van 27 april 2012 om de tussenkomende partij te bevorderen tot werkmeester-toezichter vernietigd. De door de Raad van State daartoe in aanmerking genomen vernietigingsgrond, die in dezelfde mate als de uitgesproken vernietiging met gezag van gewijsde is bekleed, betrof de door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, die wezenlijk om de volgende redenen gegrond werd bevonden:

“15. Het personeelsstatuut van de VMW bepaalt niet dat niet-doorgehaalde tuchtstraffen of de feiten die aanleiding hebben gegeven tot die tuchtstraffen, noodzakelijk een beletsel vormen om een bevordering toe te kennen.

Dit neemt evenwel niet weg dat een dergelijke tuchtstraf en dergelijke feiten het profiel van de kandidaat wezenlijk bezwaren en dienvolgens beoordelingselementen vormen waarmee door het bestuur bij het toekennen van een bevordering terdege rekening dient te worden gehouden en waarvan zorgvuldig dient te worden afgewogen of ze de bevordering niet in de weg staan.

Het beginsel *non bis in idem* verbiedt weliswaar dat eenzelfde feit tweemaal wordt bestraft met sancties van dezelfde aard, maar belet niet dat het bestuur bij het toekennen van een bevordering rekening houdt met de eerder aan een kandidaat opgelegde tuchtstraf.

16. In dit geval heeft de directieraad het gegeven dat aan de tussenkomende partij een tuchtstraf werd opgelegd en de feiten waarvoor dit is gebeurd, onder ogen genomen naar aanleiding van het bezwaarschrift van verzoeker. Hij heeft daarbij evenwel slechts overwogen dat artikel VIII 50 van het personeelsstatuut van de VMW werd toegepast en dat hij, na een onderzoek in het licht van deze bepaling, rekening houdend met het rapport van Ascento en het advies van de hiërarchische meerdere, tot de bevinding is gekomen dat de tussenkomende partij en E. F. meer geschikt zijn dan verzoeker voor het verkrijgen van de bevordering. Vervolgens heeft hij er zich toe beperkt te stellen dat de feiten waarvoor een tuchtstraf werd opgelegd ‘niet ter zake zijn in het kader van de beoordeling van de huidige kandidatuur’, zonder evenwel te verduidelijken – niettegenstaande dit verre van evident is – waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag liggen zonder wezenlijke repercussie zijn op de actuele geschiktheid van de tussenkomende partij voor de functie van werkmeester-toezichter.

De loutere toevoeging, in de bestreden beslissing, dat de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij moet gebeuren op basis van de voor de te begeven functie opgestelde functiebeschrijving met competentieprofiel en van de bevindingen van Ascento en van de leidinggevende die rekening heeft gehouden met de integriteitscode, is daartoe ontoereikend. Uit geen enkel stuk van het neergelegde administratief dossier blijkt immers dat Ascento en de leidinggevende bij de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij effectief rekening zouden hebben gehouden met de opgelegde tuchtstraf en met de daaraan ten grondslag liggende feiten, laat staan met de integriteitscode.

17. Het middelonderdeel gaat er dan ook terecht van uit dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, aan de aan de tussenkomende partij opgelegde tuchtsanctie en de daaraan ten grondslag liggende feiten niet de aandacht heeft gegeven die ze verdienen.

In zoverre mist de bestreden beslissing een deugdelijke materiële grondslag.”

Uit deze uiteenzetting van de vernietigingsgrond kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de bevorderingsprocedure noodzakelijk diende te worden hernomen met de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij door Ascento en door de leidinggevende, die bij die gelegenheid rekening zouden moeten houden met de door de tussenkomende partij opgelopen tuchtstraf.

Wél dient op zijn minst de beslissing tot bevordering genoegzaam te laten blijken dat de benoemende overheid aan de tuchtstraf van de tus-

senkomende partij de aandacht heeft gegeven die ze verdiende en, desgevallend, waarom deze overheid de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag lagen, zonder wezenlijke repercussie acht op de actuele geschiktheid van de tussenkomende partij voor de functie van werkmeester-toezichter.

In zoverre het middel ervan uitgaat dat de bevorderingsprocedure ingevolge arrest nr. 226.212 diende te worden hernomen met de beoordeling van de kandidatuur van de tussenkomende partij door Ascento en door de leidinggevende, faalt het dan ook in rechte.

10. In zijn memorie van wederantwoord geeft verzoeker een andere invulling aan het middel. Hij betoogt nu dat indien Ascento en de leidinggevende geen rekening dienden te houden met de opgelegde tuchtstraf, minstens de raad van bestuur en de directieraad dat wel dienden te doen, maar dat niet hebben gedaan.

Aangezien ook deze nieuwe invulling van het middel kan worden ingepast in de reeds in het verzoekschrift aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 van de Raad van State, die de openbare orde raakt, kan ze niet, zoals de verwerende partij in haar laatste memorie opwerpt, als laattijdig worden verworpen.

Verzoeker kan evenwel hoe dan ook niet in zijn nieuwe benadering van het middel worden bijgevalen. De verwerende partij blijkt thans immers wel degelijk de door de tussenkomende partij opgelopen tuchtstraf bij haar beoordeling te hebben betrokken en daarbij te hebben aangegeven om welke redenen die tuchtstraf naar haar mening de bevordering van de tussenkomende partij niet in de weg staat.

De raad van bestuur die de bestreden beslissing genomen heeft, sluit zich dienaangaande aan bij de adviezen van de directieraad van 5 mei 2014 en 24 juni 2014.

Zo stelt de directieraad in zijn advies van 5 mei 2014 dat de feiten die aan de grondslag lagen van de opgelegde tuchtstraf, betrekking hadden op “het aanvaarden van een mengeling van zand en kiezel, [...] aangeboden door [...], door deze op [het] thuisadres te laten afleveren en dit tijdens de diensturen door een vrachtwagen van de VMW”. De directieraad vervolgt dat uit de destijds opgenomen verklaring van de tussenkomende partij blijkt dat zij vanwege een derde de vraag kreeg “of [zij] een paar honderd kilo mengeling zand en kiezel kon gebruiken, overschot van een werf waar de ploeg Gebouwen, Onderhoud en Terreinen bezig was” en dat zij daarop heeft geantwoord dat zij dat altijd wel kon gebruiken, maar dat zij zich voorheen nooit materialen van de VMW heeft toegeëigend. Op basis van de inhoud van het tuchtdossier stelt de directieraad vast dat, rekening houdend met de feiten op zich, de omstandigheden waarin ze werden gepleegd en het gegeven dat de tussenkomende partij niet de initiatiefnemer was, die feiten geen beletsel vormen voor het opnemen van de functie van werkmeester-toezichter. Tevens houdt de directieraad rekening met het feit dat de tussenkomende partij tijdens haar loopbaan, die gestart is in 1993, zich steeds een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond. De directieraad besluit in zijn advies dat, zelfs indien de beoordeling voor betrouwbaarheid op de laagst mogelijke waarde zou worden gezet, de tussenkomende partij met haar globaal profiel nog steeds als zeer geschikte kandidaat naar voor komt met een beter profiel dan verzoeker.

In zijn aanvullend advies van 24 juni 2014 stelt de directieraad voorts dat hij rekening houdt met de externe potentieelbeoordeling door Ascento en de interne potentieelbeoordeling door de leidinggevende en dat hij daarbij heeft vastgesteld dat zowel het profiel van de tussenkomende partij als dat van verzoeker overeenstemt met het vereiste profiel voor de functie van werkmeester-toezichter. Volgens de directieraad stemt het globale profiel van de tussenkomende partij evenwel het best overeen met de vooropgestelde profielvereisten, aangezien zij meerdere beoordelingen ‘goed’ tot ‘zeer goed’ kreeg, terwijl verzoeker meerdere beoordelingen ‘voldoende’ tot ‘goed’ kreeg. De directieraad wijst er tevens op dat het feit dat verzoeker in het verleden geen tuchtstraf heeft gekregen weliswaar een

positief gegeven vormt, maar dat hierdoor niet automatisch de hem toegekende beoordeling wordt gewijzigd. Met betrekking tot de integriteitscode stelt de directieraad dat de deontologische code niet tot doel heeft de reglementen te vervangen of af te schaffen, maar in eerste instantie een basisattitude, een manier van werken en een algemene houding beschrijft. De directieraad meent dat deze deontologische code *in casu* niet wordt geschonden doordat hij iemand die een lichte tuchtstraf heeft gekregen, welke reeds geruime tijd geleden is uitgevoerd, voorstelt voor een functie van werkmeester-toezichter. De directieraad wijst er voorts op dat de Raad van State in zijn arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 een motief viseert, maar niet oplegt om een toetsing aan de deontologische code door te voeren. Hij stelt dat de redenen waarom de opgelegde tuchtstraf de aanstelling van de tussenkomenende partij niet in de weg staat, zoals uiteengezet in zijn advies van 5 mei 2014, tevens gelden in het licht van de ingeroepen deontologische code en dat niet blijkt dat de tussenkomenende partij sedertdien heeft gehandeld in strijd met die deontologische code.

Aldus staat vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft waarom volgens haar de feiten die aan de grondslag lagen van de aan de tussenkomenende partij opgelegde tuchtstraf geen belemmering vormen voor haar bevordering en zodoende tegemoetkomt aan de vernietigingsgrond van arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 van de Raad van State, volgens welke zij diende “te verduidelijken [...] waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag liggen zonder wezenlijke repercussie zijn op de actuele geschiktheid van de tussenkomenende partij voor de functie van werkmeester-toezichter”.

Of deze motieven van de bestreden beslissing in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn, betreft de materiële motiveringsplicht, en is voor de beoordeling van de aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 van de Raad van State niet dienstig.

De deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing staat ter beoordeling bij het hierna volgende onderzoek van het tweede middel.

11. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van “het beginsel van de deugdelijke materiële motivering”.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing weliswaar stelt dat het globale profiel van de tussenkomende partij beter overeenstemt met de profielvereisten van de te begeven functie dan dat van verzoeker, maar dat moet worden vastgesteld dat noch Ascento, noch de leidinggevende bij hun beoordeling op enige manier rekening hebben gehouden met de niet-doorgehaalde tuchtstraf van de tussenkomende partij en met de integriteitscode. Bovendien scoort verzoeker volgens het rapport van Ascento ‘goed’ voor alle functiegebonden competenties, terwijl de tussenkomende partij slechts ‘voldoende’ beschikt over de voor een leidinggevende functie toch wel belangrijke competenties ‘probleemoplossend werken’ en ‘zelfstandig en in team werken’.

Volgens verzoeker was de oorspronkelijke beslissing van de verwerende partij gesteund op onwettige voorbereidende handelingen en gaat deze partij dan ook ten onrechte ervan uit dat geen nieuw advies aan Ascento diende te worden gevraagd.

Voor zover de bestreden beslissing als motief vermeldt dat de deontologische code *in casu* niet geschonden is doordat iemand die een lichte tuchtstraf heeft gekregen, welke reeds geruime tijd geleden is uitgevoerd, wordt voorgesteld voor een functie van werkmeester, wijst verzoeker erop dat de ver-

werende partij nochtans een zeer groot belang hecht aan integriteitsbeleid, deontologische code en kerncompetenties of kernwaarden, in het bijzonder ‘betrouwbaarheid’ en ‘consequent en correct handelen’, die ze weerspiegeld wil zien in haar organisatiecultuur, zoals blijkt uit verscheidene nota’s aan de raad van bestuur.

Verzoeker argumenteert voorts dat de verwerende partij met de bestreden beslissing niet mag afwijken van een regel die zij zelf heeft uitgevaardigd, namelijk haar integriteitscode. Het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* verplicht deze partij en de organen die van haar afhangen immers ertoe de algemene regels, met inbegrip van de richtlijnen, die zij zelf hebben vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan.

Volgens verzoeker maken de feiten die door de tussenkomenende partij werden gepleegd, een manifest zware tekortkoming uit op het gebied van de kernwaarden van de VMW. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij de ernst van de feiten overigens erkende door de tuchtstraf ‘drie maanden inhouding van wedde’ op te leggen. De omstandigheid dat deze tuchtstraf reeds geruime tijd geleden werd uitgevoerd, speelt volgens verzoeker geen rol, aangezien ze niet is doorgehaald en er dus rekening mee moet worden gehouden.

Verzoeker merkt ook nog op dat de tussenkomenende partij in de functie van werkmeester-toezichter op de werf contact zal hebben met klanten, aannemers en andere nutsmaatschappijen. Hij leidt daaruit af dat “de impact van de bewezen en bestrafte tuchtfeiten uitermate groot is”.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing andermaal kennelijk onredelijk is, aangezien ze ten onrechte de nog niet doorgehaalde tuchtfeiten als niet-relevant kwalificeert en de verwerende partij zich blijft baseren op rapporten en verslagen die op geen enkele manier rekening houden met het tuchtverleden van de tussenkomenende partij.

13. In zijn memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker dat de directieraad, daarin gevolgd door de raad van bestuur, zich blijft baseren op de verslagen van Ascento en de leidinggevende waarin geen rekening wordt gehouden met het tuchtverleden van de tussenkomenende partij. Volgens verzoeker maakt de verwerende partij zelf geen enkele beoordeling en houdt zij ook geen rekening met de integriteitscode die zij hoog in haar vaandel draagt. Dit impliceert, zo stelt verzoeker, dat er geen motieven zijn die de bestreden beslissing onderbouwen, zodat de feitelijke en juridische juistheid van de motieven niet kan worden getoetst en evenmin kan worden aangenomen dat de inhoud van de beslissing evenredig is met haar motivering.

Verzoeker stelt voorts vast dat de verwerende partij nalaat haar integriteitscode voor te leggen.

Hij merkt tevens op dat de bestreden beslissing de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid betreft, hetgeen een strengere beoordeling van de motiveringsplicht met zich meebrengt.

Hij betoogt ook dat de verwerende partij de competentie ‘betrouwbaarheid’ in de functiebeschrijving als een kerncompetentie opneemt, maar dat de directieraad in zijn advies aanneemt dat aan deze competentie mag worden getwijfeld, aangezien hij stelt dat deze competentie voor de tussenkomenende partij op de laagst mogelijke waarde kan worden gezet. Dit is volgens verzoeker evident volledig in strijd met de organisatiecultuur van de verwerende partij, die een zeer groot belang hecht aan integriteitsbeleid, deontologische code en de kerncompetenties of kernwaarden, in het bijzonder ‘betrouwbaarheid’ en ‘consequent en correct handelen’. Op die manier motiveert de verwerende partij niet waarom een tuchtstraf van drie maanden inhouding van wedde geen wezenlijke impact heeft op de actuele geschiktheid van de tussenkomenende partij.

14. In zijn laatste memorie stelt verzoeker nog dat een onbetrouwbare werknemer misschien een lichtere tuchtstraf verdient omwille van zijn blanco

tuchtverleden, maar daarom nog geen bevordering. De motivering van de verwerende partij is niet deugdelijk want er blijkt alleen uit dat zij door deze bevordering van een personeelslid met een tuchtstraf die niet doorgehaald is, plots minder gewicht geeft aan haar kerncompetenties.

Beoordeling

15. Bij benoemingen en bevorderingen naar keuze beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft. In de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht op deze discretionaire bevoegdheid van het bestuur, vermag de Raad van State niet in de plaats van het bestuur de aan te wenden beoordelingscriteria of hun respectieve gewicht te bepalen, noch de kandidaten zelf op grond van de vooropgestelde criteria te beoordelen of een eigen keuze onder de kandidaten te maken. De Raad van State vermag slechts na te gaan of het bestuur bij de vergelijking van de kandidaten objectieve, redelijke en pertinente criteria in acht heeft genomen en of het bestuur op grond van de feitelijke gegevens die bij hem voorlagen niet elke redelijkheid te buiten is gegaan door aan een bepaalde kandidaat de voorkeur te geven.

16. Zoals reeds werd aangegeven bij de beoordeling van het eerste middel, vermeldt de verwerende partij in de bestreden beslissing thans wel degelijk de redenen waarom volgens haar de concrete feiten die aanleiding hebben gegeven tot de niet-doorgehaalde tuchtstraf ten laste van de tussenkommende partij, geen wezenlijke repercussie hebben op de actuele geschiktheid van deze laatstgenoemde partij voor de functie van werkmeester-toezichter.

Zij steunt hiervoor in het bijzonder op de aard van de feiten zelf, de omstandigheden waarin deze zich hebben voorgedaan en de vaststelling dat de tussenkommende partij niet de initiatiefnemer was en zich daarenboven de voorbije twintig jaar een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond.

Verzoekers standpunt dat de verwerende partij op generlei wijze rekening heeft gehouden met de niet-doorgehaalde tuchtstraf van de tussenkomende partij, kan dan ook niet worden bijgevalen.

17. Voor zover verzoeker argumenteert dat de verwerende partij zich blijft baseren op onwettige voorbereidende handelingen, namelijk de verslagen van Ascento en van de leidinggevende, die geen rekening hebben gehouden met de aan de tussenkomende partij opgelegde tuchtstraf, dient met de verwerende partij te worden vastgesteld dat de Raad van State in arrest nr. 226.212 van 27 januari 2014 heeft geoordeeld dat de toen bestreden beslissing aan de tuchtsanctie die aan de tussenkomende partij was opgelegd en aan de daaraan ten grondslag liggende feiten niet de aandacht had gegeven die ze verdienden. In het bijzonder stelde de Raad van State vast dat de directieraad niet verduidelijkte – niettegenstaande dit verre van evident was – waarom de concrete feiten die aan de opgelegde tuchtstraf ten grondslag lagen zonder wezenlijke repercussie waren op de actuele geschiktheid van de tussenkomende partij voor de functie van werkmeester-toezichter, terwijl niet bleek dat Ascento of de leidinggevende daarmee rekening hadden gehouden. De Raad van State overwoog echter niet dat de onwettigheid zich op het ogenblik van de adviezen situeerde en dat de bevooronderingsprocedure derhalve vanaf dat ogenblik diende te worden hernomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij thans wel rekening heeft gehouden met de aan de tussenkomende partij opgelegde tuchtstraf en dat zij motiveert waarom de concrete feiten die eraan ten grondslag lagen geen wezenlijke repercussie hebben op haar aanstelling.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze beoordeling van de verwerende partij van alle redelijkheid is ontdaan. In acht genomen dat het om eenmalige feiten gaat in een bijna twintigjarige loopbaan, waarin de tussenkomende partij zich “steeds als een goede en betrouwbare medewerker heeft getoond” en dat de tussenkomende partij niet de initiatiefnemer was, is het niet

ondenkbaar dat een andere overheid in de gegeven omstandigheden op dezelfde wijze zou oordelen.

18. Voor zover verzoeker voorts aanvoert dat hijzelf volgens het rapport van Ascento voor alle functiegebonden competenties ‘goed’ scoort, terwijl de tussenkomen de partij volgens dit rapport slechts ‘voldoende’ beschikt over de voor een leidinggevende functie toch wel belangrijke competenties ‘probleemoplossend werken’ en ‘zelfstandig en in team werken’, weze herhaald dat de Raad van State geen eigen beoordelingscriteria mag opleggen of hun gewicht mag bepalen, noch de criteria die verzoeker adequaat acht in de plaats mag stellen van de keuze van het bestuur.

Dat een bepaalde beoordeling in de concrete omstandigheden van een benoemingsprocedure legitiem is, sluit niet uit dat een andere beoordeling in dezelfde procedure eveneens legitiem is wanneer ze evenzeer binnen de beoordelingsvrijheid van het bestuur valt in te passen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld en objectief uit het administratief dossier kan worden afgeleid, scoort de tussenkomen de partij *in globo* – dit wil zeggen op basis van de vergelijking van het verslag van Ascento en van de leidinggevende met betrekking tot de tussenkomen de partij en verzoeker – nog steeds beter dan verzoeker, aangezien zij meerdere beoordelingen ‘goed’ en ‘zeer goed’ kreeg, terwijl verzoeker meerdere beoordelingen ‘voldoende’ tot ‘goed’ kreeg. De tussenkomen de partij behaalt in het bijzonder een hogere score voor ‘intrinsieke motivatie’, voor ‘vaktechnische kennis’, voor de kerncompetenties ‘klantgerichtheid’, ‘voortdurend verbeteren’ en ‘resultaatgerichtheid’, voor de functiegebonden competentie ‘plannen en organiseren’ en voor ‘ervaring’.

De argumentatie van verzoeker heeft in het bijzonder betrekking op de kerncompetentie ‘betrouwbaar ‘consequent en correct handelen’’. Verzoeker lijkt ervan uit te gaan dat het criterium ‘betrouwbaarheid’ doorslaggevend is bij de beoordeling van de geschiktheid van de kandidaten, maar het gaat hier slechts om

één van de zeventien competenties die bij de vergelijking van de kandidaten een rol spelen. Op die kerncompetentie scoorde de tussenkomende partij volgens haar hiërarchische meerdere ‘goed’ en volgens het rapport van Ascento ‘voldoende’. In beide gevallen werd dus niet de hoogste score (‘zeer goed’) toegekend, wat aan geeft dat de betrouwbaarheid van de tussenkomende partij niet als optimaal werd ingeschat. De argumentatie van verzoeker komt erop neer dat één van de zeventien competenties doorslaggevend moet zijn. Ook al kan met verzoeker worden aangenomen dat betrouwbaarheid een belangrijke competentie is en ook al maakt verzoeker aannemelijk dat de VMW een grote waarde hecht aan de betrouwbaarheid en integriteit van haar personeelsleden, dan nog leidt dit niet tot de conclusie dat die competentie noodzakelijk en los van het resultaat voor de andere competenties decisief moet zijn om een bevordering al dan niet toe te kennen. Zulks blijkt alvast niet uit het personeelsstatuut. Bovendien zijn, zoals hiervóór reeds werd vastgesteld, de door de verwerende partij in aanmerking genomen motieven niet van alle redelijkheid ontdaan, in die zin dat het ondenkbaar is dat enige andere overheid in de gegeven omstandigheden op dezelfde wijze zou hebben geoordeeld.

Het is ten slotte ook niet onredelijk dat de directieraad opmerkt dat het feit dat verzoeker geen tuchtstraf opliep, weliswaar een positief element is, maar dat hierdoor niet automatisch de aan hem toegekende beoordeling wordt gewijzigd.

19. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet op draagkrachtige motieven berust en dat ze kennelijk onredelijk is. In het licht van wat voorafgaat, kan die zienswijze niet worden bijgevalen. De verwerende partij toetste immers een hele reeks competenties van de betrokkenen en hun motivatie om tot een rangschikking van de kandidaten te komen. Daarbij steunde zij ook op het verslag van Ascento en de evaluatie van de hiërarchische overste van de betrokkenen. Verzoeker toont niet aan dat de elementen waarop de directieraad zich steunde feitelijk onjuist zouden zijn. Er kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door geen decisief

gewicht toe te kennen aan één van de zeventien competenties die worden vermeld in het functieprofiel.

20. Het tweede middel is evenmin gegrond.

V. Vordering tot schadevergoeding

21. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de “[v]erwerende partij te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding voorlopig begroot op 1€ provisioneel”.

In zijn laatste memorie stelt hij evenwel:

“Overeenkomstig artikel 25/1 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 3° kan het verzoek ook ten laatste binnen de zestig dagen na kennisgeving van het arrest waarbij de onwettigheid werd vastgesteld geformuleerd worden.

Verzoeker verkiest dan ook om het onderzoek te laten uitstellen tot na de uitspraak door Uw Raad.”

22. De Raad van State dient de initiële vordering van verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding dan ook niet nader te onderzoeken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 29 maart 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren